

в ценнохранителницата на банката, пак ще те намерят.

Тия дни една тема е напращяла в главата ми — здраве му кажи.

Заклучих се тая сутрин здравата, пратих домашните из града и се възпретнах да пиша. В тишината вдъхновението лети на четворни крила.

Тъкмо натопих перото, звънецът на вратата: „дзън“.

— Ай, дявол да го вземе, рекох си. Но, няма да ставам!

Подир малко пак — „дзън...“ Упорита работа. Пък и мене ме заяде любопитството да видя кой е. Ставам полека и надзъртам през ключалката. Гледам: голяма, къса шуба, над нея тлъста мустаката глава и на главата висока кожена шапка, накривена геройски.

Непозната физиономия. Замълчах, не отворих

Звъня господинът, звъня — не се обадох. Най-после чух стъпки.

— Спасен съм, рекох, отиде си.

И натапям още един път перото, докато не си е отишло и вдъхновението.

В това време виждам, на прозореца отвън се показва въпросната шапка, след малко и тлъстото червендалесто лице, с подстригани мустаци и с черни гъсти вежди, теглени над самод очите по права линия без прекъсване. Провин-